

Catalunya en construcció: propostes per fer funcionar el país

Bon dia, senyores i senyors, senyor Rosell, senyor Bosch, membres de la mesa, permetin-me primer de tot agrair-los l'assistència a l'acte d'avui.

En aquesta conferència vull sobretot ser pràctic. Catalunya necessita lideratge i empenta. Lideratge i empenta del teixit privat com el que representen vostès i també lideratge i empenta de les persones que vostès han escollit perquè treballin per al país. Catalunya està en construcció –i darrerament fins i tot en desconstrucció– i és necessari tenir ben definit el pla de treball de les obres.

És per això que avui els vull presentar un conjunt de propostes, un seguit de propostes per fer funcionar aquest país, tal com els catalans i catalanes mereixem que funcioni.

Abans voldria fer un breu relat de –al meu entendre– la situació actual de l'economia i de la societat catalanes. Un retrat sobre l'evolució de la població a Catalunya, i la situació econòmica actual dels catalans i catalanes.

En els darrers 8 anys la població de Catalunya ha crescut un 16,1%, cosa que significa 987.087 habitants més, la gran majoria dels quals són persones immigrades. En el mateix període, la Irlanda del miracle econòmic ha passat de 4 milions d'habitants a 4,6 milions, gràcies també a l'arribada d'immigrants per la bonança econòmica. És a dir, el nombre d'habitants d'Irlanda ha crescut percentualment igual que a Catalunya. Els irlandesos ja comencen a parlar de la greu crisi de les infraestructures econòmiques i socials. Per tant, a Irlanda tenen uns problemes de col·lapse de les infraestructures semblants als nostres. Però hi ha una diferència important: ells tenen un Estat propi i poden decidir les seves prioritats i, el més important, les poden executar per ells mateixos.

Nosaltres encara no tenim estat. Però des de l'actual Govern i el nostre pes català a Madrid hem d'aconseguir resultats. Per arribar-hi:

Cal adequar la xarxa d'infraestructures al nombre actual de població. No podem permetre que episodis com el caos al Prat, l'apagada elèctrica a Barcelona, les autopistes de peatge –sempre col·lapsades– en règim de monopoli, la nul·la voluntat de l'Estat per construir vies ràpides lliures de peatge, i el despropòsit a què s'ha arribat amb el servei de rodalia de Renfe, ofereixin una mala imatge exterior de Catalunya. Què ha de pensar un empresari estranger que es vulgui instal·lar, per exemple, al Baix Llobregat davant el desori dels darrers mesos? Doncs, malauradament, pensarà que potser és més pràctic instal·lar la seva empresa lluny de Catalunya.

El drama, però, ve de lluny. O creuen que amb el restabliment de la xarxa de rodalia els problemes no continuaran? Què si no està passant amb la xarxa ferroviària Vic-Puigcerdà, o amb la de Lleida-Manresa o a les comarques de l'Ebre? Què pot passar en dos anys amb la sortida de mercaderies del Port de Barcelona?

Tots sabem que la crisi tan pronunciada de la xarxa d'infraestructures s'explica en bona mesura pels baixos nivells d'inversió pressupostada per l'Estat i pel baix nivell d'execució d'aquesta obra. Recentment, Foment del Treball denunciava –Esquerra porta també temps fent-ho– que en els darrers 10 anys la inversió pressupostada per l'Estat a Catalunya ha representat el 13,5% de la inversió pressupostada al conjunt de l'Estat, quan el pes del PIB de l'economia catalana se situa en el 18,7% del conjunt espanyol i el pes de la població en el 15,9%. I, a més, l'Estat només executa a Catalunya el 74% de l'obra pressupostada.

Aquest desgavell de les inversions suposadament l'ha de solucionar la disposició addicional tercera de l'Estatut, però en aquest primer any d'aplicació (el 2007) això no s'ha produït i en el futur ja veurem què passarà perquè malgrat que la partitura sembli bona no acabem d'estar convençuts que en surti una bona simfonia, ja que l'acord conté algunes llacunes. Hem d'estar molt amatents perquè ja s'ha donat la veu d'alerta que no hi ha prou projectes pressupostats per executar i està molt clara la poca voluntat del Govern central per dur-los a terme.

En el període 2000-2006 el PIB real de l'economia catalana ha crescut un 6,7%, cosa que significa créixer poc més d'un 1% cada any i la productivitat ha baixat un 1,8%. Què ha passat? Doncs que s'han creat molts llocs de treball, però de baix valor afegit.

Mentrestant, què ha passat aquests anys als països més desenvolupats de la UE en relació amb el creixement de l'activitat i la productivitat? Doncs que el PIB ha crescut menys que a Catalunya, però la productivitat ha augmentat i això ha permès també als treballadors gaudir d'uns salaris més elevats.

De les 25 empreses espanyoles amb un volum més alt de facturació tan sols 4 tenen seu social a Catalunya. I de les 100 empreses espanyoles amb un volum superior de facturació tan sols 19 tenen seu social a Catalunya. En definitiva, Catalunya malauradament ja no és la fàbrica d'Espanya.

Tothom parla de la riquesa de Catalunya i la lògica solidaritat que aquesta riquesa implica, però la capacitat adquisitiva real dels catalans se situa únicament un 4,3% per sobre de la mitjana espanyola, i és superada, per aquest ordre, per Navarra, el País Basc, Madrid, Aragó, Castella i Lleó, Cantàbria i la Rioja, i és similar a la de Melilla.

Em sap greu començar la conferència d'avui amb aquesta cantarella. Després ens diuen que els catalans estem sempre queixant-nos, i no els falta raó, però a nosaltres tampoc.

El Círculo de Economía fa unes setmanes va assenyalar que als empresaris catalans potser els manca certa ambició i capacitat de lideratge per desenvolupar projectes de gran volada. Jo estic segur que als catalans empenya no ens falta. Cal ser crítics i mirar dia rere dia què és pot millorar. Però hem estat un motor econòmic i ho continuarem sent. Només ens cal

benzina i objectius, és a dir, que arribin les inversions que ens permetin continuar sent motor. El que està clar és que ningú no construirà el futur per nosaltres.

Per fixar cap allà on volem anar, ens hem de situar en el present. Per poder fer un pas endavant hem de definir on som ara, conèixer el dèficit fiscal amb Catalunya, fer complir la disposició addicional tercera de l'Estatut i exigir sobretot transparència. Cal saber què aporta Catalunya al conjunt de l'Estat i com és de maltractada fiscalment, tan marginada que ens cal exigir ja un nou model de finançament.

Una de les demandes històriques de la societat catalana al Govern de l'Estat ha estat que es publiquin de manera oficial les balances fiscals de Catalunya. Fins i tot existeixen diferents mandats parlamentaris aprovats per les Corts Generals que insten el Govern d'Espanya a fer-ho. Això no obstant, fins al moment actual, bé governi el PSOE o el PP, s'han negat sistemàticament a complir amb el desig de la societat catalana de conèixer el saldo fiscal de Catalunya amb Espanya i han incomplert els mandats del mateix Parlament espanyol.

A més, és evident que el model de finançament actual està esgotat.

Els explicaré un problema que ens hem trobat aquest any al Govern. Una part dels ingressos de la Generalitat provenen de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, que des de fa 8 anys ha permès a la Generalitat anant fent la viu-viu, atès que la seva recaptació ha anat augmentat molt any rere any. Doncs aquest any, en part per la desacceleració del mercat immobiliari, hem deixat de recaptar uns 900 milions d'euros per aquest impost que ja estaven pressupostats, fet que ha provocat que la Generalitat hagi hagut d'ajornar molts projectes que ja tenia previst efectuar, quan aquest mateix any 2007 el dèficit fiscal amb l'Estat –segons les nostres estimacions– superarà els 22.000 milions d'euros (uns 3.200 euros per habitant). Tindríem el dèficit d'infraestructures actual si tinguéssim el concert?

I abans de passar a la solució que proposo per a aquest desgavell del dèficit fiscal, un darrer recordatori. Per cada euro de què disposa la Generalitat de Catalunya per prestar els seus serveis als ciutadans, el País Basc disposa d'1,73 i Navarra d'1,71. És a dir, el sistema foral garanteix un 70% més de recursos per habitant que el sistema de finançament que pateix Catalunya.

I ara em preguntaran: què proposem?

No ens quedarem de braços creuats davant d'aquesta situació. Ha arribat el moment de definir un nou sistema de finançament per a Catalunya. A més, l'Estatut preveu que aquest nou sistema de finançament ha d'estar aprovat abans del 9 d'agost de 2008.

Com a membre del Govern i persona de consens, em poso a treballar perquè aquest nou sistema de finançament s'aprovi i garanteixo que, des del Govern, obro el debat respecte d'aquest tema. És un aspecte massa transcendent

perquè es cuini a les fosques. La societat catalana mereix participar d'aquest debat públic i saber on som. Cal parlar clar, amb transparència, i fer una campanya pública sense pèls a la llengua sobre el finançament del nostre país. Però necessitem dues coses essencials:

1. Un acord parlamentari ample i consistent –els partits no ens podem permetre un nou espectacle lamentable com en el debat estatutari–, i
2. El suport, amb un diàleg previ, de la societat en general i dels sectors econòmics del país en particular. Una societat que no pot anar a deshora, ni a remolc, ni molt menys contracorrent!

Tots sabem que el nou Estatut de Catalunya no suposa una millora en el finançament respecte als models aplicats fins a ara. Ho vàrem deixar molt clar amb la posició que vaig adoptar amb el meu partit a la retallada Mas-ZP. Però no val a lamentar-se, cal anar més enllà.

Per a Esquerra, una de les reivindicacions històriques en el marc de les relacions financeres entre Catalunya i l'Estat espanyol és el fet que, en el futur, el nostre país pugui disposar d'un model de finançament equivalent al de les comunitats de règim foral. ERC desitja que Catalunya disposi en el futur d'un model de finançament basat en el concert econòmic cooperatiu.

També es poden preguntar si tenim traçat el pla d'obres de què parlava al principi per fer funcionar el país. Doncs permetin-me exposar-los diverses propostes en què estic treballant:

1. La transparència és una necessitat en un món tan complex i sofisticat, no vull ser redundat però ho deixo clar: en un Estat compost com l'actual hem de continuar exigint la publicació de les balances fiscals.
2. Reprendre el debat del finançament, ineficaçment resolt, que té una derivada cada cop més important en el dèficit d'infraestructures –sense menystenir el model òptim del concert econòmic com a model de finançament a mitjà termini– i exigir l'equiparació dels nivells d'inversió adequats a l'esforç fiscal. Per això sol·licitem la reformulació urgent de la LOFCA, la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes.
3. Vetllar pel compliment íntegre i correcte de la disposició addicional tercera de l'Estatut en relació amb la inversió en infraestructures a Catalunya. I en aquest cas concret hem de vetllar per la fórmula de l'encàrrec de gestió de les gran inversions de l'Estat a Catalunya o models de consorci. Nosaltres hem de decidir què és prioritari, com es projecta, com es licita i com s'executa. I garantir així que es faci bé i a temps, no com ara.
4. Anar més enllà del simple traspàs de rodalia o dels aeroports de Girona o Reus. Els recursos de modernització o d'inversió també han d'estar clars. Tenir servei de rodalia sense compromisos de l'ADIF pot ser contradictori. Ens cedeixen competències, però no els fons per dur-les a terme amb garanties.

Però fixem-nos que tot això a què m'he referit fins ara depèn en bona mesura de la negociació amb el Govern de l'Estat, una negociació sotmesa a conjuntures i a un estira-i-arronsa permanent que cansa la ciutadania, els partits i les institucions d'aquí i evidentment d'allà. Però ara per ara no tenim més remei que encarar tota aquesta negociació permanent i continuada perquè necessitem recursos i instruments. La benzina i els objectius a què abans em referia.

Mentrestant, què més podem fer des d'aquí?

Hem d'avançar en allò que estigui a les nostres mans:

Des del Govern estem treballant en el Pacte Nacional per a la Recerca + Desenvolupament + Innovació (R+D+i), que volem signar l'any vinent per millorar la productivitat de la nostra economia, i també apropar els mons de la universitat i l'empresa.

Des del Departament de Governació, treballem per facilitar que el país funcioni millor. Això ho fem des de diverses vessants. Avui els parlaré concretament del model d'administració pública, l'àmbit de les telecomunicacions i el necessari suport al teixit social.

Proposem un canvi i millora del nostre model d'administració pública, tant la catalana com la local. La rapidesa i l'eficiència han de ser l'objectiu, una administració efectiva és un element clau de competitivitat econòmica. Amb aquesta finalitat hem de ser capaços de:

1. Implementar de forma ràpida i eficient l'administració electrònica; això vol dir que qualsevol gestió pot ser feta telemàticament, avançar en la signatura electrònica entre les mateixes administracions catalanes i amb el sector privat.
2. En un termini raonablement breu de temps, en aquesta legislatura necessitem una nova Llei catalana de funció pública per tal que es treballi per objectius i es valori la productivitat.
3. Reduir tràmits i simplificar les gestions administratives. La lentitud en els procediments és, massa sovint, la causa d'irregularitats.

“Catalunya necessita tenir un mercat intern i una escala per competir globalment.” Ho deia dilluns el president Montilla, i hi afegia: “I ha de ser cada vegada més conscient de la necessitat de tenir un sistema institucional transparent, modern i eficient.” Alhora que recordava la importància de la Llei de l'Oficina Antifrau. Deia el president de la Generalitat que ja “s’han definit 48 mesures que afecten 204 tràmits i tenen un impacte econòmic per a les empreses que s’estima en uns 315 M€/any. Una part important d’aquestes mesures figuraran en un decret que aprovarem al llarg de les properes setmanes.”

Dediquem també molts esforços a les telecomunicacions per modernitzar el país i facilitar la igualtat d'oportunitats arreu del territori. La incorporació a la societat de la informació és un dels reptes de present més importants de les societats modernes. El model i la velocitat que s'adoptin marcaran de manera definitiva el futur econòmic, social i polític del nostre país. En aquesta línia les propostes que ens hem marcat són:

1. Agilitzar l'arribada de la banda ampla, telefonia mòbil i TDT a tot el territori i reduir la fractura digital del món urbà i el món rural. Això ho farem treballant amb les administracions locals, els operadors i els col·lectius professionals.
2. Potenciar la connectivitat amb la banda ampla als polígons industrials de Catalunya i difondre projectes com l'anella industrial i la seva prova pilot al sector de l'automòbil.
3. Desenvolupar l'acreditació en noves tecnologies per objectivar els nivells de coneixement en l'ús de les TIC, la formació, l'oferta i la demanda de professionals.
4. Desenvolupar projectes innovadors i factors de la innovació a Catalunya, a partir de la capacitat de compra de les administracions públiques.

I volem fer una proposta més: considerem que ja és hora de deixar de parlar de la societat civil com un tòtem. Tenim un entramat civil ric, més de 600.000 voluntaris, gairebé un 10% de la societat catalana participa en serveis voluntaris a la comunitat, però és excessivament dependent.

Fa poc a la presentació del llibre que resumeix 7 anys de l'activitat de l'associació per promoure la societat de la informació, Barcelona Breakfast, els vaig felicitar perquè s'escapaven de la norma: es reunien al matí a primera hora, com l'acte que avui fem aquí, no demanen subvencions públiques i es fusionaven amb el Cercle del Coneixement per créixer, és a dir, que no s'escindien o s'atomitzaven. Aquesta és la recepta; per això:

1. Hem de patrimonialitzar les entitats perquè puguem tenir una xarxa d'entitats, especialment del tercer sector, lliures i competents i independents que faci possible compartir objectius i crear sinergies que multipliquin la seva contribució a la millora de la nostra societat.
2. Crear les condicions per incrementar el nombre de voluntaris i la seva formació.

Tot això fa avançar el país i just per progressar necessitem una societat més formada. El nivell d'excel·lència de Catalunya té com a base l'educació, la nova llei catalana d'educació ha de ser un bon instrument per canviar el nostre model. Necessitem una escola que primi l'esforç i tingui objectius. Això passa perquè els docents, les famílies i l'alumnat s'han de conscienciar de la necessitat del canvi.

Sabent que el país ha fet un gran esforç en poc més de 8 anys hem rebut un milió més de persones, saturant aules, llistes d'espera, col·lapsant els serveis socials. Hem d'estar orgullosos de com el país ha respost, és veritat que molts professionals han estat, estan, al límit. I la part positiva és que ho estem fent sense tensions socials.

Que quedi clar que això no és un problema només de la nova immigració; hi ha també canvis en l'estructura familiar, els progenitors dediquen menys temps a les famílies i més a treballar. Tot plegat ha comportat, especialment en el terreny de l'educació, una baixa dels nivells de qualitat en l'ensenyament.

Què podem fer?:

1. Enfortir de nou l'autoritat dels docents. Això implica reduir ràtios a les aules, millorar-ne la formació continuada i establir incentius pels resultats.
2. Continuar i incrementar les polítiques de suport a la inclusió de la nova immigració i també dels sectors socials amb més risc d'exclusió. Exemples com les aules d'acollida o els plans d'entorn.
3. Augmentar les hores i la qualitat dels aprenentatges en llengua anglesa i matemàtiques. Ha d'haver-hi objectius col·lectius clars i quantificables.
4. Fer de la direcció d'una escola una especialització i que pugui fer les plantilles més competitives.
5. La formació professional ha de ser revaloritzada, més flexible i més adaptable a les necessitats del mercat.

No vull passar per alt l'esforç d'aquest Govern per millorar el benestar del país. Citaré, a tall d'exemple, la Llei de serveis socials, que entra en vigor al principi d'any, una llei que fixa un nou model de serveis socials, garantista i que també necessita un nou sistema de finançament per agilitzar-ne el desplegament.

Catalunya té vocació de país avançat i volem garantir que ho sigui. Ja no podem competir en mà d'obra barata i tampoc no és el que ens interessa. Cal aprofitar les noves tecnologies per obrir nous mercats. Davant del perill de la deslocalització, cal trobar també l'oportunitat en la localització. Veure en què podem ser capdavanters al món i potenciar-ho, agrupant esforços de les universitats i centres de recerca, empreses i administracions públiques i, per descomptat, de la mateixa societat catalana.

Catalunya està per sobre de la mitjana espanyola pel que fa als indicadors de referència en l'ús de les noves tecnologies a les empreses, però encara està lluny d'encapçalar la llista de lideratge europeu. El nostre referent ha de ser Europa i el món. Pensem que Catalunya –com a país model d'innovació i modernitat– pot esdevenir un agent estratègic del sud d'Europa, la Mediterrània i Àsia.

No sóc pessimista envers Catalunya ni em vull instal·lar en la queixa constant. Jo treballo per fer funcionar el país i em comprometo a exigir el que ens pertoca per arribar allà on ens hem proposat arribar. Tenim un bon pla d'obres i ja hem posat la primera pedra.

Insisteixo, estic convençut del lideratge i empenya dels catalans i de tots vostès, i és per això que reclamem la inversió que ens pertoca i que ens permetrà fer d'aquesta empenya una realitat. Però no podem manifestar aquesta exigència sense la complicitat de tothom: prou de tacticismes dels partits, és hora de sumar tots: des de les forces polítiques i des de la societat civil. Una societat, la catalana, que no se'n pot quedar al marge ni anar a deshora.

Vull aprofitar aquesta conferència per emfasitzar la tasca duta a terme pel Govern d'Entesa, tot i els problemes de finançament que arrosseguem fa anys. Hem complert ja el primer any de Govern, un Govern estable i cohesionat que ha pogut desenvolupar una intensa acció de Govern.

El partit que jo represento, Esquerra Republicana de Catalunya, ha aconseguit introduir de manera tranquil·la i amb diàleg les seves tesis catalanistes i progressistes al Govern... i més enllà. Fins i tot Convergència i Unió s'hi ha afegit.

Gràcies a Esquerra es pot provar d'avançar en el creixement polític i social de Catalunya cap a tesis sobiranistes, és a dir, cap a poder de decisió, i de més autogovern. Fins i tot s'han superat aspectes del marc estatutari com la majoria que ha determinat el consorci de l'aeroport del Prat. Què vol dir superar l'Estatut? L'aeroport del Prat no és a l'Estatut. No parla de com s'ha de gestionar l'aeroport del Prat. Hi havia una sensació que la participació era suficient per part d'una part important de la societat organitzada i dels partits polítics.

Ha estat ERC qui ha empès perquè avui hi hagi una opinió majoritària que necessita l'empenya suficient perquè l'aeroport del Prat, l'aeroport de Barcelona, hagi de tenir una majoria catalana a l'hora de prendre decisions. No és un debat sobre pública o privada, aquest debat no toca ara. El debat important, el primer debat, és si l'aeroport del Prat el dissenyem estratègicament des de Catalunya o ho fan des de Madrid. Aquest és el primer debat. Ningú s'oposa, o no he sentit que ningú s'oposés, si l'aeroport del Prat havia de ser públic o privat. Aquest és el segon debat. La gestió privada pot ser una solució sempre que les decisions estratègiques es prenguin des de Catalunya.

Però allò que seria indesitjable, ja ho coneixem amb altres sectors estratègics, és que fos una privatització i que les decisions se seguissin prenent a Madrid perquè legalment no ens quedaria ni el dret a la queixa.

El gran repte per al segon any del Govern d'Entesa és el nou acord de finançament. Estic convençut que s'arribarà a aquest nou acord amb consens i diàleg, però també amb fermesa. Perquè necessitem el finançament per fer funcionar el país i per aplicar les polítiques socials entorn al benestar, la salut i

l'educació que mereixen els ciutadans i ciutadanes del nostre país però també per a la innovació, també per a la recerca, també per ajudar les nostres empreses a poder-se internacionalitzar.

Tot el soroll que ha patit el Govern d'Entesa en aquest primer any ha vingut de fora: servei de rodalia, apagada elèctrica... Necessitem superar la qüestió del finançament perquè situacions com aquestes no tornin a aparèixer o, com a mínim, perquè les podem solucionar de manera àgil i eficaç i des de casa.

Com tots vostès saben, el Govern de l'Estat no vol fer públiques les balances fiscals. Doncs bé, els anuncio que estem treballant des de la Fundació Josep Irla en un estudi d'aquestes balances i el dèficit fiscal que se'n desprèn, i que presentarem en les properes setmanes a diversos actes arreu del país, convocant agents econòmics i societat civil.

És per això que avui creiem que és el moment de començar un procés de canvi al país, un procés de canvi de mentalitat, en el qual el diàleg i la capacitat d'entesa siguin la bandera de partits i de societat civil.

No anem contra ningú, demanem per a Catalunya allò que és just, demanem per a Catalunya allò que ens permeti tenir instruments per desenvolupar-nos. Hem sentit massa vegades que bona part de la ciutadania de Catalunya està cansada, fatigada d'aquesta situació. Portem molts anys arrossegant-nos, si se'm permet dir l'expressió, parlant de dèficit fiscal, parlant de la poca execució de les obres que planifica l'Estat, nosaltres també estem fatigats. Nosaltres també estem cansats. Algú deia que a Madrid també estan molt cansats de sentir la cantarella dels catalans. És veritat, n'estic convençut. Jo també ho estaria de ser d'ells. Però el problema el tenim nosaltres i l'hem de solucionar nosaltres. I no n'hi ha prou de mirar sempre a Madrid i buscar els problemes a Madrid.

Com he explicat aquí, fa un moment, nosaltres també tenim propostes que depenen exclusivament del Govern de Catalunya: funció pública, la capacitat de modernització de la nostra Administració per fer-la més competitiva, la capacitat, també en aquest sentit, de tenir les telecomunicacions i la societat oberta, la societat del coneixement al nostre servei, amb millors condicions, o l'educació, depèn de nosaltres. Aquí no hi ha excuses.

Però és veritat que necessitarem encara instruments. Per això, és el moment de començar el debat serè i rigorós, com deia, sense tacticismes, sense que ningú utilitzi la bandera del finançament aprofitant-la per als seus interessos electorals de curta durada. Tenim una societat civil important, cada cop més conscienciada.

Reivindico per a Esquerra tenir el paper que s'ha fet durant molts anys de conscienciar que Catalunya necessita un tracte fiscal just. Necessitem instruments, els nostres instruments per poder decidir. Necessitem que les obres que són necessàries a Catalunya les decidim des de Catalunya, les projectem des de Catalunya. Si se'm permet dir, les licitem des de Catalunya. I és més, les controlem, la seva execució, des de Catalunya.

Només així ens en sortirem. I això ho diem amb el compromís d'estar més inserits, cada cop més, a Europa, de participar en la presa de decisions que es prenen a Europa. Aquesta és la nostra voluntat. Estic convençut que si plantegem el debat amb honestedat, hi sumarem. Sumarem tots aquells ciutadans i ciutadanes de Catalunya, institucions i entitats que creuen i volen un futur millor. Podem ser una referència al sud d'Europa, ho podem ser però depèn de nosaltres, de la nostra capacitat de suma, de la nostra capacitat d'entesa però sobretot de la nostra vocació perquè el país avanci.

28 de novembre de 2007